

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2005. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVI, БРОЈ 1976

МЕМОРАНДУМ О ПРАВНОПОЛИТИЧКОЈ НЕМОГУЋНОСТИ ОПСТАНКА ОКУПАЦИЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ КРАЈИНЕ

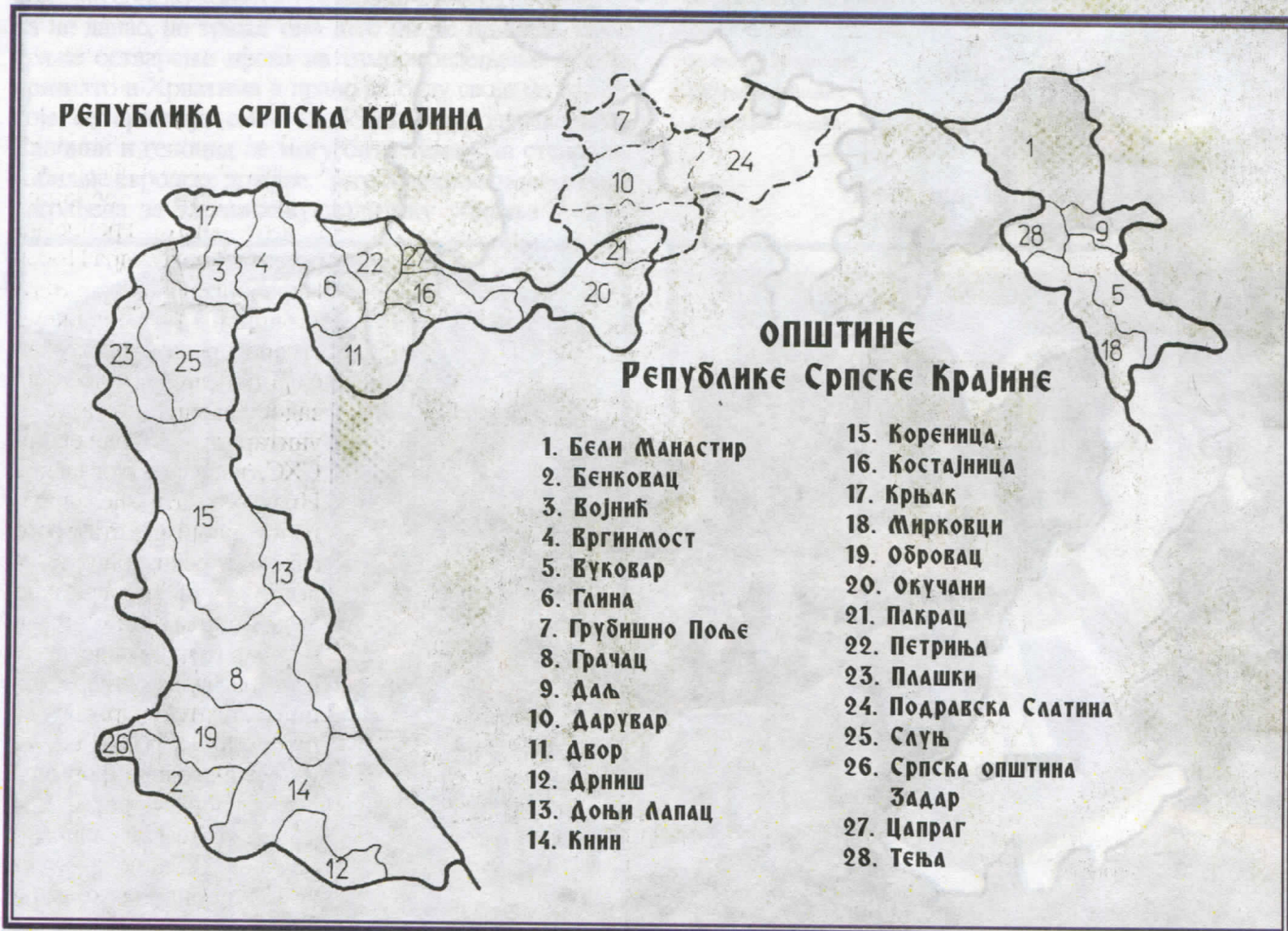


СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

МЕМОРАНДУМ О ПРАВНОПОЛИТИЧКОЈ НЕМОГУЋНОСТИ ОПСТАНКА ОКУПАЦИЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ КРАЈИНЕ

Овај меморандум представља покушај да се на почетку 21. века укаже на бројне злочине почињене над српским народом на територији данашње међународно признате Републике Хрватске, да се прекине завера ћутања о окупацији Републике Српске Крајине, али, можда нескромно, одреде и могући будући оквири конституисања државе српског народа на његовим етничким просторима, који се данас налазе под бруталном окупацијом хрватске државе. Истовремено, Хрватска не би смела и не би могла, као држава створена злочиначким путем и окупацијом суверене територије слободног српског народа, да постане део интегративних европских и ширих светских процеса. Ми смо трамо да Хрватска не може и не сме да постане сас-

тавни део Европске уније, дакле, породице европских држава, а да је при томе створена геноцидном политиком, убијањем и протеривањем стотина хиљада својих држављана српског етничког порекла. Такође, ако је било ко у Европи и у свету пожелео да пружи легитимитет и легалитет одлуци Хрвата да спроведу недвосмислено противправно отцепљење од суверене и међународно признате СФРЈ, потпуно је јасно да су Срби на својим етничким просторима у тзв. авнојевској Хрватској, имали и имају право да се самоопределе и живе у својој слободној држави. Та и таква држава српског народа није никаква измишљотина, никаква новина и не представља идеју политичког екстремизма, већ правнополитичког реализма и остварење права на слободан живот који по Универзалној



декларацији о људским правима једнако припада сваком човеку на планети. Не пристајемо на манихејску традицију и ствари не прихватимо онако како их диктирају поједине светске силе, хрватски политичари и многи медији под утицајем обавештајних служби, по којима се злочинци и убице приказују као жртве, док се жртве представљају као кривци за рат и тобожњи агресори. Разуме се, бруталном силом, погромом Срба, уз нескривену подршку америчких власти, медијским лажима и фалсификатима данас на Балкану готово нико не сме ни да помене Републику Српску Крајину. Ипак, јасно је да је Српска Крајина створена као израз природних политичких тежњи српског народа који је стварањем државног оквира желео да се

заштити од надируће фашистичке немани, која је претила његовом физичком опстанку, баш као и 50 година раније.

Срби у Републици Српској Крајини су аутохтон народ. Нису ништа освојили, ни отели. Управо зато, они никада нису могли да буду „окупатори“ на сопственој земљи. Темелје Републике Српске Крајине налазимо још у формирању Војне крајине, када су Крајишници (готово сви Срби) штитили Западну Европу од турске инвазије. Још далеке 1627. године Фердинанд Други дао је посебне привилегије Србима у Војној Крајини и ставио их под директну управу Двора у Бечу. После тога следи Крајишки устав из 1848. године, а затим и изјава Хрватског сабора из

1867. године о равноправности српског народа са хрватским. Српски народ добио је признање за своју борбу за равноправност на територији Српске Крајине и посебним законом аустријског цара Фрање Јосипа Првог из маја 1887. године о потпуно равноправној употреби латинице и ћирилице у краљевинама Хрватској и Славонији. У држави Словенаца, Хрвата и Срба 1918. године која се 1. децембра исте године сјединила са Краљевином Србијом у Краљевину СХС, Срби су били суверен и равноправан народ са Словенцима и Хрватима.

Међутим, великим политичким грешкама регента Александра Првог Карађорђевића, Хрвати са злочиначке, поражене стране прелазе на страну сила победница и добијају задовољавајући статус у унитарној Краљевини СХС, касније Југославији. Ипак, Хрвати, незадовољни својим статусом, спроводе ревизионистичку политику и истовремено политичким и терористичким средствима покушавају да остваре свој циљ, хрватску државу са што мање Срба. Тако се још 1929. године формира организација на чијем челу је био Анте Павелић, под називом „Усташе-хрватска револуционарна органи-





зација”, која је била продужетак Хрватске странке права чији су оснивачи с краја 19. века били Еуген Кватерник и Анте Старчевић. Основни циљ усташке организације био је стварање „Независне државе Хрватске, уз остварење расне чистоте хрватског народа и апсолутни суверенитет хрватског народа”.

О тежини положаја Срба на крајишким просторима говори и чињеница да се још 1932. године Комунистичка партија Југославије ставила на страну усташког покрета подржавајући самоопредељење наводно потлачених народа, читај Хрвата, до

отцепљења. Усташе касније директно учествују у убиству Краља Александра и француског министра Луја Бартуа у Марсеју 1934, због чега су Павелић и Кватерник, у одсуству осуђени на смрт од стране француског суда. Врхунац погрома и злочина извршених над Србима догађа се ипак коначним формирањем НДХ 10. априла 1941. године. Независност Хрватске прокламована је истог дана када је Четрнаеста тенковска дивизија Немачке ушла у Загреб, одушевљено поздрављена од многобројних Хрвата како је то у свом дневнику описао и Фон Нојбахер. Успостављено усташтво ставља се у положај духовног вазалства у односу на Ватикан, а држављанин НДХ могао је бити искључиво припадник „аријевског народа”. Политика Независне Државе Хрватске, односно спровођење политике усташтва огледало се у једној карактеристичној црти – уништити Србе. Уништење Срба, на просторима за које су усташе сматрале да припадају Хрватима требало је спровести на три начина: масовним убијањем, присилним покрштавањем у католичку веру и протеривањем са вековних огњишта у сужену Србију. Уосталом, само у Другом светском рату усташе су ликвидирале више од 700.000 Срба. Командант концентрационог логора Јасеновац братар Мирослав Мајсторовић Филиповић изјавио је да је свим часницима и војницима издат налог „да по сваку цијену треба уништити Србе у НДХ, без милости, јер је то програм који се мора извршити”.

Због чињенице да су се Срби борили за своју слободу, али и ослобођење човечанства од нацистичког и фашистичког окупатора, а Хрвати били његов најгори део, којима је на волшебан начин „заборављен” геноцид и ратни злочини над Србима, крајем Другог светског рата донета је Декларација о основним правима грађана демократске Хрватске, у којој је назначено да су хрватски и српски народ у Хрватској потпуно равноправни. Одредба назначене декларације била је саставни део свих устава НР Хрватске и СР Хрватске, од 1947. до 1990. године. У међувремену, усташтво као идеја коегзистирало је, додуше прикривено, са лажним комунистичким идејама о тобожњем братству и јединству и равноправности народа и народности. Врхунац антисрпског деловања Титовог диктаторског режима био је маспак с почетка седамдесетих година и потоње доношење конфедералног устава СФРЈ из 1974. године. Иначе, група комунистичких злочинаца предвођена Брозом и Пијадеом још по окончању Другог светског рата, сачинила је административну поделу нове Југославије на уштрб српских националних интереса, али не придајући свему томе тобоже велики значај, јер „то нису праве границе већ само административни мостови који спајају народе и народности нове Југославије”. Тако је српска Барања по први пут стављена у оквире хрватске административне јединице, федерализована је Република Србија са две аутономне покрајине, док у Хрватској није дозвољено стварање никакве српске аутономије, иако су Срби на врло компактној територији, територији која је касније названа Република

Српска Крајина, чинили више од 80 процената становништва.

Хрвати су се, дакле, готово пуних 50 година припремали за продужени злочин над Србима и њихово коначно уклањање са вековних огњишта. Распад СФРЈ која је била легитимна држава 72 године, наговештен је оног часа када је Хрватска демократска заједница победила на првим вишестраначким изборима у Хрватској одржаним 6. маја 1990 године. Политика ХДЗ-а представљала је утирање пута спровођењу усташких идеја, уз коришћење истих застава и политичких симбола, под којима је извршен геноцид над Србима у Другом светском рату, што је представљало не само почетак отцепљења Хрватске од Југославије, већ и почетак организоване заштите српског народа, његове борбе за опстанак и коначно стварање најзападније српске државе, Републике Српске Крајине.

Отворену претњу и јасну најаву новог погрома српског становништва, власт у Хрватској показала је доношењем новог устава Хрватске 22. децембра 1990. године, који у свом првом делу, под називом „Изворишне основе” изричито наводи да је „Хрватски народ потврдио своју тисућгодишњу државну самобитност и одлучност за успоставу Републике Хрватске као суверене државе”. Устав утврђује да се Хрватска установљује као „национална држава хрватског народа и држава припадника иних народа и мањина који су њезини држављани”. Тиме су Срби коначно избачени из хрватског устава као конститутивни народ, представљени као грађани другог реда, а нови - стари усташки симболи, да иронија буде већа, означени су као симболи нове демократске и европске Хрватске. Пошто су Срби у прошлости већ имали искуства са истом таквом творевином – Независном државом Хрватском, истим симболима и правним ниподаштвањем статуса и положаја српског народа, оформљен је широки народни покрет отпора, који је супротстављајући се противправним актима о отцепљењу Хрватске од Југославије, желео стварање своје државне територије и останак у оквиру заједничке Југославије.

Хрватска 1991. године креће у финализацију пројекта противуставног отцепљења од Југославије. Наиме, 20. фебруара 1991. Влада Хрватске поднела је Сабору допуњени Уставни закон по коме у Хрватској важе само њени закони, чиме је за подручје Хрватске поништен Устав СФРЈ и целокупни федерални поредак. Референдум о будућности Југославије одржан је 9. маја 1991. године. Референдум су бојкотовали Срби, посебно у општинама које су касније чиниле Републику Српску Крајину. На том референдуму Хрвати су у проценту 94,17 одсто изашлих гласали за нову НДХ. Коначно, 8. октобра 1991. Сабор Хрватске прогласио је државну независност те Републике.

Истота трену када је Хрватска, као једна од шест федералних јединица које творе Југославију, ступила на пут отцепљења од државе којој је до тада припадала, и Срби у Хрватској пошли су путем отцепље-



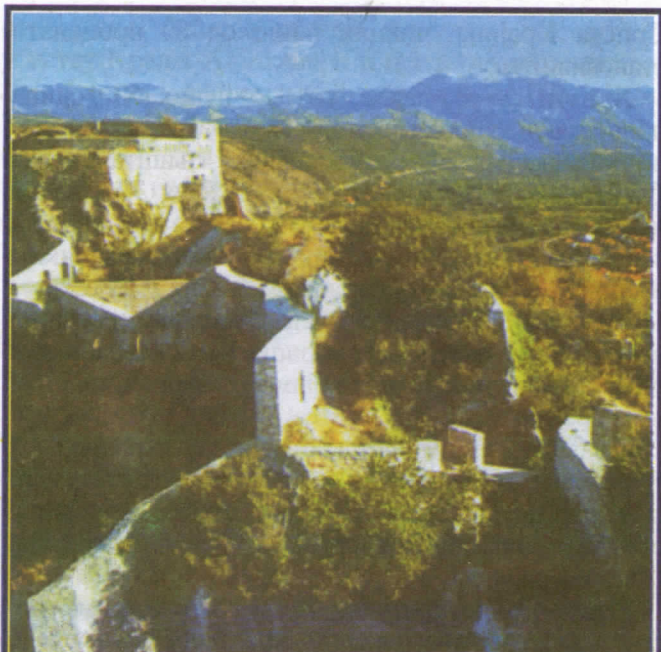
ња од такве Хрватске, у нади да ће остати у Југославији. Већ 4. јануара 1991, тринаест дана по проглашењу новог Устава Републике Хрватске, Извршно вијеће САО Крајине образовало је Секретаријат унутрашњих послова Крајине као једини надлежан орган за обављање делатности из области унутрашњих послова и јавне сигурности на свом подручју. Када је 20. фебруара 1991. хрватски Сабор донео допуњени Уставни закон по којем у Хрватској више не важи Устав Југославије већ само хрватски закони, 28. фебруара исте године Српско национално

вијеће и Извршно вијеће САО Крајине донели су одлуку о раздруживању с Републиком Хрватском, с нагласком да Крајина остаје у Југославији.

Истовремено са референдумом који су Хрвати организовали за отцепљење од Југославије, Срби Крајишници су се 12. маја 1991. године у проценту од 98 одсто бирача изјаснили за присаједињење Крајине Србији и за остајање у Југославији са онима који желе да остану у дотадашњој заједничкој држави. Конституисање Републике Српске Крајине окончано је 18. децембра 1991. године, а Книн је проглашен за главни град новоуспостављене државе. Републику Српску Крајину чинило је 29 општина: Бенковац, Дрниш, Книн, Обровац и српска општина Задар у северној Далмацији; Врховине, Грачац, Доњи Лапац, Кореница и Плашки у Лици; Војнић, Вргин Мост, Крњак и Слуњ на Кордуну; Глина, Двор, Костајница, Петриња и Цапраг у Банији; Грубишно Поље, Дарувар, Окучани, Пакрац и Подравска Слатина у Западној Славонији; Бели Манастир, Вуковар, Даљ, Мирковци и Тења у подунавској РСК.

Новоуспостављена хрватска власт чинила је све да физичком силом онемогући формирање било какве српске аутономије, а посебно облика државне власти. Најзначајнији покушаји хрватских „редарственика” били су у Борову Селу, Глини, книнском залеђу, Плитвицама, али су Срби те нападе издржали, супротставили се насилницима и одбранили своју територију. Република Српска Крајина имала је све атрибуте савремене државе: становништво, територију и суверену власт. Хрватска централна власт није никада, све до тренутка бруталне физичке окупације 5. августа 1995. године, вршила ефективну власт на територији Републике Српске Крајине. Одвајање Републике Српске Крајине од Хрватске имало је још једно веома значајно оправдање. То је, без сумње, био једини начин да се у најзападнијим српским земљама, које у последња четири века имају несумњиву и значајну српску већину, очува српско национално биће. Уосталом, сваки пут када је Хрватска покушавала да оствари своју независност, Срби као „највећи проблем” у остварењу те идеје били су на ивици физичког затирања. Зато је за Србе Република Српска Крајина представљала једину наду за спасење и очување националног и биолошког бића.

Још крајем 1991. године, по плану Сајруса Венса, тадашњег изасланика и генералног секретара Уједињених нација, све области које чине Републику Српску Крајину, Источна Славонија, Западна Славонија и Крајина добиле су посебан међународноправни статус. Те три области чиниле су у највећем делу Републику Српску Крајину. Те, такозване заштићене зоне издвојене су из састава Југославије и Хрватске и стављене под непосредну заштиту Уједињених нација. Дакле, Венсовим планом прећутно се признаје фактичко постојање и конституисање државне власти Републике Српске Крајине, јер се Хрватска и Југославија лишавају јурисдикције над заштићеним зонама, а снагама Уједињених нација поверава само делимично заштита, и то пре свега од спољних напада.



Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел
Издање приредио:
Огњен Михајловић
Главни и одговорни уредник:
Елена Божић Талијан
Заменик главног и одговорног уредника:
Марина Рагуш
Техничко уређење и компјутерски прелом:
Бранкица Терзић
Унос текста:
Весна Марић
Лектор:
Ивана Борац
Адреса редакције:
Трг победе 3,
11080 Земун
Рукописи се не враћају
Новине „Велика Србија” уписане су
у Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.



Такође, кључни доказ за постојање Републике Српске Крајине јесте и чињеница да је у име РСК овај споразум о Венсовом плану потписао Миле Паспаљ, ондашњи председник Скупштине Крајине. Хрватске снаге, готово свакодневно, покушавале су окупацију делова Републике Српске Крајине. Од јуна 1992. године, до фебруара 1993. године хрватске оружане снаге заузеле су Миљевачки плато, Масленичко ждрело, хидроцентралу Перућу, Медачки цеп и при томе починиле бројне злочине над локалним српским становништвом. Апсолутно чудно, а супротно сврси и циљу због којих су снаге Уједињених нација боравиле на територији Републике Српске Крајине, хрватске оружане снаге имале су сталну обавештајну подршку, а српски народ и државни органи Републике Српске Крајине нигде и никакву помоћ од својих тобожњих међународних заштитника.

За признавање државности Републике Српске Крајине од посебног значаја је Споразум о прекиду ватре између РСК и Републике Хрватске склопљен у руској амбасади у Загребу 13. марта 1994. године. Тим споразумом Хрватска је коначно признала једнак статус свих територија под контролом Републике Српске Крајине, чиме је суштински избрисана разлика између зона под заштитом Уједињених нација и такозваних ружичастих зона. Овим актом утврђена је линија разграничења између две државе – Републике Хрватске и Републике Српске Крајине. Разуме се, овим споразумом још јасније је учвршћен међународни статус Републике Српске Крајине. Истовремено, значајан елемент овог споразума јесте фактичко признање легитимности Војске Српске Крајине. Војсци Крајине омогућава се слободно држање тешког наоружања и посада која то наоружање опслужује. Такав потписани споразум представљао је и врсту међународног уговора, чиме је Република Српска Крајина добила и међународни уговорни капацитет. Ипак, Република Српска Крајина није добила међународно признање као независна суверена држава, наравно, пре свега због политичких интереса водеће силе савременог света Сједињених Америчких Држава. Међутим, општепозната је чињеница да само признање не представља конститутивни елемент државе, већ је то, пре свега, фактичка суверена власт над одређеним територијама. То је и био разлог да нова усташка власт уз прећутну сагласност и логистичку подршку Американаца, крене у бруталну инвазију на заштићену територију Уједињених нација.

Окупација Републике Српске Крајине извршена је у две фазе. Најпре, почетком маја 1995. хрватске оружане снаге, чинећи бројне злочине, убијајући цивилно становништво, пљачкајући домове и протерујући српско становништво, заузеле су, готово у потпуности, област Западне Славоније. Такозвана међународна заједница, благо и строго формално осудила је убијање српских цивила и етничко чишћење, до тада незабележених размера. Бестијалност усташких хорди видела се и кроз митраљирање и бомбардовање бројних избегличких колона српске нејачи која се кретала ка савским мостовима и сло-

бодној територији српског народа у Републици Српској. Коначно, хрватске оружане снаге, у директној координацији са америчком владом (амерички амбасадор у Загребу Питер Галбрајт на усташком тенку славио окупацију Републике Српске Крајине и страдање српског народа) кренуле су, 4. и 5. августа 1995. године, у жестоки оружани напад на заштићену територију Српске Крајине, убијале цивилно становништво, палиле и рушиле све пред собом, и са територије Републике Српске Крајине протерале више од 500.000 Срба са њихових вековних огњишта. Брутална агресија усташке армаде на територију Републике Српске Крајине касније је окончана политичком капитулацијом београдских власти, које су на тацни новој „хрватској држави“ испоручиле територију Источне Славоније, Барање и Западног Срема. На тај начин остварена је окупација комплетне територије Републике Српске Крајине.

Међутим, пошто окупација није правно, већ привремено стање, изражавамо уверење да се српско национално питање и опстанак Срба на њиховим територијама може остварити само прекидом такве окупације и обезбеђивањем сигурности и слободног одлучивања свих који су до окупације Српске Крајине живели на тој територији.

Идеја политичког континуитета Републике Српске Крајине јесте политички реализам. Једини начин за нормализацију односа Срба и Хрвата у будућности јесте прекид окупације Републике Српске Крајине и коначно српско-хрватско разграничење. Срби никада, па ни данас, не траже оно што им не припада, само траже остварење права на самоопредељење које је признато и Хрватима и право да буду своји на своме, које се признаје свим слободним народима света. Злочини и геноцид не могу бити темељ за стварање озбиљне европске државе. Зато Хрватска не сме бити награђена за злочиначку политику убијања и про-

теривања Срба, већ мора бити натерана да рационалним мерама прихвати постојање српске државе у оном оквиру који је чинила Република Српска Крајина.

Република Српска Крајина је данас опустошена и разорена земља. Хрвати, и поред присилног насељавања хрватског становништва из Босне и Херцеговине на територију Крајине, и поред протеривања пола милиона Срба, нису у стању да обезбеде хрватску већину на подручју Крајине. Ми, српски радикали, захтевамо и очекујемо престанак окупације Републике Српске Крајине, повратак прогнаног српског становништва на своја огњишта и трајно разграничење и коначно успостављање мира у региону и решавање свих српско-хрватских спорова.

Председнички колегијум Српске радикалне странке

Проф. др Војислав Шешељ

Томислав Николић

Маја Гојковић

Гордана Поп Лазић

Радислав Кањерић

Душко Секулић

Александар Вучић

Драган Тодоровић

Мирко Благојевић

Огњен Тадић

Александар Василијевић

Зоран Красић

Мирољуб Вељковић

Наташа Јовановић

Горан Цветановић

Vojslav Seselj
Mirko Blagojevic
Maja Gojkovic
Gordana Pop-Lazic
Radoslav Kanjeric
Dusko Sekulic
Aleksandar Vucic
Dragan Todorovic
Mirko Blagojevic
Ognjen Tadic
Aleksandar Vasiljevic
Zoran Krasic
Miroslav Veljkovic
Natasa Jovanovic
Goran Cveticanovic

Београд, 18. јануар 2005. године



Оригинални амблем Српске војске Крајине



Званични грб Републике Српске Крајине